

■ **Κείμενα-Επιμέλεια:**
Γιώργος Παπαϊωάννου

το θέμα της εβδομάδας

Του κόμματος ΑΚΕΛ Μέγα Εγκώμιον

■ **του Νίκου Ι. Καραβέλου***

Ερευνα ζήτησε από τα Τελεβίζια ένας κάποιος ημιφαλακρός βουλευτής του ΑΚΕΛ σε βάρος του 16χρονου μαθητή που κατέβασε την τουρκική (τουρκική είναι) «σημαία» στα κατεχόμενα.

Με το δίκιο του ο ερίφης, ο Κυπραίος τιτάν της γεωπολιτικής! (αδιάφορο παντελώς το όνομά του). Τι θαρρούσε το θρασίμι, πως είχε το δικαίωμα να αρνηθεί τη σημαία ενός κράτους ντε φάκτο αποδεκτού από τους γίγαντες του ρεαλισμού, Κυπραίους και Ελλαδίτες; Τι πίστευε το άλογο πλάσμα, πως εδικαιούτο να κινηθεί ερήμην των ρεαλιστών της κοιμωμένης υπευθυνότητας; Τι θάρρεψε το νιάνιαρο, πως από το παιδικό του δωματιάκι θα έσερνε την εξωτερική πολιτική του κυπριακού κι ελλαδικού υπερήφανου πτωχορεαλισμού;

Τι νόμισε το αλάνι των 16 Ανοιξων, πως θα μπορούσε να λάβει τα εύσημα της χώρας του που διοικείται κι αυτή, όπως η μεγάλη αδελφή της, η κουρελού Ελλάς, από φοβικούς και γελοίους «κοντούς» ανθρωπάκους; Τι θεώρησε το άλαλο, πως οι περινούστατοι φαλακροί γραβατωμένοι που γυροφέρνουν ξετοίπωτοι στις τελεβιζίνες, δηλαδή οι ώριμοι δεν έχουν εθνικές ευαισθησίες και παλμούς και περιμένουν να τους τα θυμίσει το παιδαρέλι; Έρευνα βεβαίως και πάλι έρευνα σε βάρος του! Και εφόσον το παλιόπαιδο προσέβαλε το Κράτος της Βόρειας Κύπρου, με το οποίο αμέσως ή εμμέσως διατηρούμε καλές επαφές (πρέπει ντε να κρατάμε ανοιχτές διαύλους με την «γείτονα»!), να το παραδώσουμε το αλητάκι στους Τούρκους, καθ' ό,τι έχουν εκδώσει και ένταλμα σύλληψης.

Και μη μας πει κανείς πως το γενναίο παλικάράκι έκανε ακριβώς ό,τι και ο Γλέζος με τον Σάντα που κατέβασαν την χιτλερική σημαία στην εποχή τους. Αυτοί έδρασαν ενώ τη χώρα μας κυβερνούσαν δωσίλογοι και κατοχικοί πολιτικοί, ενώ τώρα τα δύο θλιβερά προτεκτοράτα, την Κύπρο και την Ελλάδα, οδηγούν στην ταπείνωση «πολιτικοί ρεαλιστές», πολύ περισσότερο κομμουνιστάδες της Αποκριάς τύπου ΑΚΕΛ.

Δια ταύτα

Ολοκληρώνοντας, θα προτείναμε σε κάθε καλό και σκεπτόμενο ουτοπιστή που σέβεται τον εαυτό του και την πατρίδα του, να κλείσει το παρόν εγκώμιον, λέγοντας προς τους τοιούτους ρεαλιστές φωναχτά και τουρκιστί, ήτοι στη γλώσσα που καταλαβαίνουν:

«Αει σιχτίρ ρεμάλια»

* Ο Νίκος Ι. Καραβέλος είναι Δικηγόρος – Συγγραφέας. Το κείμενο αναδημοσιεύεται από την προσωπική του σελίδα σε μέσο δικτύωσης.

Ένας 16άρης απειλεί τη «λύση»...

Τι συνέβη με τον μαθητή που κατέβασε την τουρκική σημαία στο κατεχόμενο χωριό Λύση της Κύπρου – Οι αντιδράσεις που προκάλεσε και οι εξελίξεις

ΕΑΣ δούμε τα γεγονότα. Ένας 16χρονος μαθητής κατεβάζει την τούρκικη κατοχική σημαία και σπάει το πορτρέτο του Ραούφ Ντενκτάς σε σχολείο στο κατεχόμενο κυπριακό χωριό Λύση. Ο μαθητής είχε μεταβεί στο χωριό μαζί με περίπου 2.000 περίπου συμπατριώτες του, για να παρακολουθήσουν λειτουργία που κατάφεραν να πραγματοποιηθεί εκεί μετά από 45 χρόνια κατοχής.

Η ενέργεια επέσυρε την οργή των «αξιωματούχων» και των ΜΜΕ του ψευδοκράτους. Ταυτόχρονα, στην Κυπριακή Δημοκρατία, το μεγαλύτερο μέρος του πολιτικού κόσμου καταδικάζει το περιστατικό ως πράξη ανευθυνότητας.

Ο δήμαρχος της κατεχόμενης Λύσης, παρ' όλη την πίεση για αντίποινα και απαγορεύσεις, δήλωσε: «Ηθελε να καταδείξει τον πόνο, την αγωνία, τον καημό, το δικαίωμά μας στην επιστροφή. Το εκδήλωσε κατ' αυτόν τον τρόπο». Από την άλλη, υπουργοί και βουλευτές των μεγάλων κομμάτων προέβησαν σε απαξιωτικούς και δουλοπρεπείς χαρακτηρισμούς για την ενέργεια του παιδιού.

Ακολούθησε επιστολή του πατέρα του 16χρονου που ζητούσε συγγνώμη για την ενέργεια του γιου του, ενώ «φίλοι της οικογένειας» έδωσαν στις κατοχικές αρχές μια σημαία και μια φωτογραφία

του Ντενκτάς, που με κάθε επισημότητα παραδόθηκαν ξανά στο σχολείο.

Το γεγονός έχει μεγάλη σημασία, το ίδιο και η διαχείρισή του από όλες τις πλευρές. Για να θυμίσουμε τα αυτονόητα, που μοιάζουν σήμερα να ξεχνιούνται, η μισή Κύπρος κατέχεται παράνομα μετά από πολεμική εισβολή της Τουρκίας το 1974, ο ΟΗΕ και όλα τα κράτη (πλην Τουρκίας) αναγνωρίζουν την Κυπριακή Δημοκρατία ως μοναδική κρατική οντότητα στο νησί και επισήμως η διεθνής κοινότητα απαιτεί τον τερματισμό της κατοχής.

Αν αυτά τα αυτονόητα ισχύουν, πώς μπορεί να δικαιολογηθεί η στάση απέναντι στην ενέργεια του Κύπριου μαθητή; Ένας 16χρονος, ξεριζωμένος από το χωριό από όπου κατάγεται, βρίσκει την ευκαιρία και αφαιρεί τη σημαία του κατακτητή. Οι συνειρμοί έρχονται αυθόρμητα. Δεν θα επαναλάβουμε το παράδειγμα των Γλέζου-Σάντα, που υπενθυμίζεται και στα δύο άλλα άρθρα του δισέλιδου. Ας σκεφτούμε πόσο διαφορετικές θα ήταν οι σκέψεις και οι αντιδράσεις αν ένας Παλαιστίνιος

πιτσιρικάς κατέβαζε από τα κατεχόμενα τη μισητή σημαία του Ισραήλ.

Δεν είναι ανεξήγητο. Τα τελευταία χρόνια, η προσπάθεια που καταβάλλεται στην Κύπρο, αλλά και στην Ελλάδα, για τη νομιμοποίηση της τουρκικής κατοχής είναι ακούραστη και πολύπλευρη. Σε διπλωματικό, πολιτικό, αλλά και κοινωνικό, ιδεολογικό και πολιτισμικό επίπεδο, επιχειρείται να απαλειφθεί κάθε αναφορά στην κατοχή και να στιγματιστεί κάθε αντίθεση σε αυτήν. Μέχρι ειδικό λεξικό φτιάχτηκε για το τι λέξεις θα πρέπει πολίτες και ΜΜΕ να χρησιμοποιούν για να μην «οξύνονται τα πνεύματα».

Στον πυρήνα των αντιδράσεων, η πάγια αντίληψη που διαμορφώνεται για το Κυπριακό: Μην προκαλούμε για να πετύχουμε μια καλή λύση. Οι επιδιώξεις της Τουρκίας και των μεγάλων δυνάμεων αφαιρούνται, και η υποχωρητικότητα αναδεικνύεται σε μέγιστο προσόν, πολιτικό και διπλωματικό όπλο. Η αντίληψη αυτή οδηγεί τις εξελίξεις στις χειρότερες δυνατές εκδοχές.

Η πάγια αντίληψη που διαμορφώνεται για το Κυπριακό είναι: Μην προκαλούμε για να πετύχουμε μια καλή λύση. Η αντίληψη αυτή οδηγεί τις εξελίξεις στις χειρότερες δυνατές εκδοχές